

Arcadi Volodos —Schubert, Schumann i Liszt

Palau Piano

Dimecres, 28 de maig de 2025 – 20 h

Sala de Concerts

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Arcadi Volodos, piano

Els anunciem un canvi en el programa d'avui: a la primera part, enlloc de la *Sonata D845* de Schubert s'interpretarà la ***Sonata en La major D959*** del mateix autor.

I

Franz Schubert (1797-1828)

Sonata en La major D959

Allegro

Andantino

Scherzo. Allegro vivace - Trio: Un poco più lento

Rondò: Allegretto - Presto

II

Robert Schumann (1810-1856)

Davidsbündlertänze, op. 6 (Danses de la Confraria de David)

1. Lebhaft (Vivace), Sol major, Florestan i Eusebius

2. Innig (Con intimo sentimento), Si menor, Eusebius

3. Etwas hahnbüchen (1a edició: Un poco impetuoso), Mit Humor (2a edició: Con umore), Sol major, Florestan

4. Ungeduldig (Con impazienza), Si menor, Florestan

5. Einfach (Semplice), Re major, Eusebius

6. Sehr rasch und in sich hinein (1a edició: Molto vivo, con intimo fervore), Sehr rasch (2a edició: Molto vivo), Re menor, Florestan

7. Nicht schnell mit äußerst starker Empfindung (1a edició: Non presto profondamente espressivo), Nicht schnell (2a edició: Non presto), Sol menor, Eusebius
8. Frisch (Con freschezza), Do menor, Florestan
9. No tempo indication (1a edició: Tempoangabe $1/4 = 126$), Lebhaft (2a edició: Vivace), Do major, Florestan
10. Balladenmäßig sehr rasch (1a edició: Alla ballata molto vivo), (2a edició: “Sehr” i “Molto”), Re menor (acabat en major), Florestan
11. Einfach (Semplice), Si menor-Re major, Eusebius
12. Mit Humor (Con umore), Si menor, Mi menor i Mi major, Florestan
13. Wild und lustig (Selvaggio e gaio), Si menor i Si major, Florestan i Sibelius
14. Zart und singend (Dolce e cantando), Mi bemoll major, Eusebius
15. Frisch (Con freschezza), Si bemoll major (Poco più mosso), Mi bemoll major, Florestan und Eusebius
16. Mit gutem Humor (Con buon umore) (2a. edició: “Con umore”), Sol major (Un poco più lento), Si menor (conduce senza pause al brano successivo)
17. Wie aus der Ferne (Come da lontano), Si major i Si menor (conté una repetició completa del núm. 2), Florestan i Eusebius
18. Nicht schnell (Non presto), Do major, Eusebius

Franz Liszt (1811-1886)–Arcadi Volodos (1972)

Rapsòdia hongaresa núm. 13, en La menor, S. 244/13

Durada del concert:

Primera part, 40 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 40 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#piano #gransfigures

Palau de la Música Catalana

Yuja Wang & Mahler Chamber Orchestra /
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera
& Simon Rattle / Cecilia Bartoli /
musicAeterna & Teodor Currentzis /
Víkingur Ólafsson / Staatskapelle Dresden
& Daniele Gatti / Anne-Sophie Mutter,
Yefim Bronfman & Pablo Ferrández /
Lang Lang / Sondra Radvanovksy / Sabine
Devieilhe & Jakub Józef Orliński / Sheku
& Isata Kanneh-Mason / Seong-Jin Cho
& London Symphony Orchestra / Janine
Jansen & Camerata Salzburg / András
Schiff / Budapest Festival Orchestra & Iván
Fischer / Orchestre des Champs Élysées &
Philippe Herreweghe i més de 200 concerts!

Temporada 2025–2026

Entrades i abonaments ja a la venda

Poema

Remoreig

El dia escampa benagràcies
en regne d'ànima i cançó
bruit sense alè,
parla callada
que ens frega amb veus
que no entenem,
que ens toca amb dits
de llum antiga,
que llisca i s'alça i parla i crida.
I broda el cel quan diu l'etern.

Lluís Calvo

Del llibre *L'espai profund*.
Barcelona: Edicions Proa, 2020.

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Comentari

El piano es fa gran

Durant la primera meitat del segle XIX, el piano domèstic comença a abandonar els salons privats per conquerir les sales de concerts. Aquesta expansió —tècnica, social i artística— es pot seguir com un relat en tres capítols, cadascun marcat per una obra que escoltarem aquesta nit.

Franz Schubert escriu la *Sonata D.959* l'any 1828, uns mesos abans de morir. L'obra segueix l'esquema de quatre moviments: un *Allegro* inicial gairebé simfònic; un *Andantino* que parteix d'una melodia serena i esclata en un episodi tempestuós; un *Scherzo* cristal·lí, i un *Rondo* final que alterna llum i dramatisme. Juntament amb la *Sonata D.958* i la *Sonata D.960*, forma el testament pianístic d'un Schubert que s'apaga prematurament amb només trenta-un anys.

Nou anys més tard Robert Schumann converteix el piano en novel·la. Els *Davidsbündlertänze* (1837) són divuit miniatures que alternen dos *alter ego*: Florestan, impetuós, i Eusebius, contemplatiu. És la lluita interior d'un artista que estima Clara Wieck —compositora i pianista brillant que aviat esdevindrà la seva esposa— i batalla contra un món que no l'entén. Cada dansa fa de mirall a l'anterior i dibuixa una mena de diari codificat que Schumann signa amb les inicials F. i E., perquè el lector esdevingui confident del seu secret.

El 4 d'abril de 1845 Franz Liszt arriba a la ciutat de Barcelona i el piano és ja un fenomen de masses. El Teatre Nou i la Societat Filharmònica s'omplen fins a la bandera: sis concerts consecutius, aclamats amb aquell fervor que la premsa batejarà com a “Lisztomania”. Segons notícies locals, Liszt improvisa als concerts, fins i tot sobre tonades catalanes com *El gegant del pi*. De la mateixa època data la *Rapsòdia hongaresa núm. 13*, que Arcadi Volodos ha portat a l'extrem: una versió pròpia que hi afegeix passatges en octaves, contrapunts sorpresa, salts exigents i una paleta de colors que transforma l'instrument en tota una banda *tzigane*.

El nostre recorregut pivota sobre tres anys clau: el 1828, quan Schubert s'endinsava en la *Sonata D.959* i James Beaumont Neilson patentava el *hot-blast* que multiplicaria la producció de ferro; el 1837, mentre Schumann escrivia els *Davidbsbündlertänze* i Samuel Morse patentava el telègraf elèctric, i el 1853, any en que Liszt publicava la *Rapsòdia hongaresa núm. 13* i Elisha Otis presentava l'ascensor amb fre de seguretat a Nova York, tot inaugurant així la ciutat vertical.

Tres dates, tres invents i tres partitures que eixamplen el piano: de la confessió monumental de Schubert, al ball interior de Schumann i a la festa popular que Liszt —i avui Volodos— converteixen en espectacle.

María José Anglés, musicòloga

Fes-te benefactor del Palau

Per la música i el patrimoni,
per la llum i l'harmonia.
Pel poder transformador
d'un projecte únic.
Per un Palau per sempre.

Suma't al projecte!

Biografia

Arcadi Volodos, piano

© Marco Borggreve

Nascut a Sant Petersburg (1972), inicià els seus estudis musicals amb classes de cant i direcció. No va començar a formar-se més seriosament com a pianista fins al 1987, al Conservatori de Sant Petersburg, abans d'ampliar coneixements més especialitzats al Conservatori de Moscou, sota el mestratge de Galina Egiazarova, i a París i Madrid.

Des que va debutar a Nova York el 1996, ha actuat arreu del món en recitals i amb les orquestres i els directors més prestigiosos. Entre d'altres, ha treballat amb la Berliner Philharmoniker, Orquestra Filharmònica d'Israel, London Philharmonia Orchestra, orquestres filharmòniques de Múnic i Nova York, Royal Concertgebouw Orchestra, Sächsische Staatskapelle Dresden, Orchestre de París, Gewandhausorchester de Leipzig, Tonhalle-Orchester de Zúric i orquestres simfòniques de Boston i Chicago. Així mateix, ha col·laborat amb els directors Myung-Whun Chung, Lorin Maazel, Valery Gergiev, James Levine, Zubin Mehta, Seiji Ozawa, Jukka-Pekka Saraste, Paavo Järvi, Christoph Eschenbach, Semyon Bychov i Riccardo Chailly.

Els recitals de piano constitueixen una de les manifestacions principals de la vida artística d'Arcadi Volodos des que va començar la seva carrera. El seu repertori inclou obres destacades de Schubert, Schumann, Brahms, Beethoven, Liszt, Rakhmàninov, Skriabin, Prokófiev i Ravel, així com també peces menys interpretades de Mompou, Lecuona i Falla.

Es convidat sovint als auditoris més prestigiosos d'Europa. L'any 2023 la seva agenda va incloure actuacions a la Philharmonie de París, Concertgebouw d'Amsterdam, Konzerthaus de Viena, Flagey Studio 4 a Brussel·les, Auditorio Nacional en Madrid, Fundação Gulbenkian de Lisboa, Konzerthuset d'Estocolm, juntament amb la participació al Festival La Roque d'Anthéron, Klavier Festival Ruhr i Festival de Salzburg.

Des del seu recital de debut, en què va guanyar el Premi Gramophone al Carnegie Hall de Nova York, posteriorment publicat per Sony Clásical el 1999, Volodos ha enregistrat una sèrie d'àlbums que han estat aclamats per la crítica. Amb interpretacions reveladores de *Sonates* de Schubert i les obres per a solista de Rakhmàninov, així com actuacions en directe amb la Berliner Philharmoniker del *Tercer Concert per a piano* de Rakhmàninov, dirigit per James Lavine; i el *Concert per a piano núm. 1* de Txaikovski, dirigit per Seiji Ozawa. L'àlbum *Volodos plays Liszt*, editat el 2007, va ser guardonat amb múltiples premis, mentre que el seu recital al Musikverein del 2010 es va publicar en CD i DVD, igualment aclamat internacionalment. I el seu àlbum en solitari *Volodos plays Mompou* (2013), dedicat a obres del compositor català Frederic Mompou, va rebre un Premi Gramophone i l'Echo Preis.

El seu treball *Volodos plays Brahms* (2017), que conté tretze peces del compositor, incloent-hi els seus opus 117 i 118 i una selecció de l'opus 76, és considerat un àlbum de referència i li va valer els premis Edison Classical 2017, Diapason d'Or i posteriorment el Premi Gramophone 2018, com a millor enregistrament instrumental de l'any. L'octubre del 2019 Sony va publicar el seu darrer enregistrament, *Volodos plays Schubert*, que inclou la *Sonata D. 959* i els *Minuettos D. 334, D. 335 i D. 600*, va rebre el Premi Edison Classical (2020) en la categoria de solo instrumental.

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

També et pot interessar...

Palau Cambra

Dimecres, 11.06.25 – 20 h

Sala de Concerts

—Diada Pau Casals 2025

Truls Mørk, violoncel

Hårvard Gimse, piano

R. Schumann: *Drei Fantasiestücke*, op. 73

E. Grieg: *Sonata per a violoncel i piano*, en La menor, op. 36

E. Chausson: *Pièce*, op. 39

C. Franck: *Sonata per a violoncel i piano*, en La major

Preus: 22 i 35 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Joaquim Coello Brufau – Josep

Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

